

HỒI 29

LÔI ÂM PHẬT CHƯỜNG

Một luồng ám kinh lảng lạng cuốn tới, không xé gió ồn ào mà lại nghe như có tiếng sấm âm trầm vang lên.

Thiết Dực Phi Bằng bị câu nói trước khi xuất thủ của Triển Bạch kích thích, với danh phận của lão trên giang hồ không thể không tiếp chưởng của đối phương, mặc dù thấy chưởng phong âm nhu của đối phương lão đã hơi úy kỵ rồi.

Công Tôn Sở nhìn thấy chưởng kinh của Triển Bạch hơi khác lạ, bỗng một tia sáng lóe lên trong óc, bất giác hô lớn:

- Lôi Âm Phật chưởng! Ba lão nhị, cẩn thận...

Nhưng tiếng hô của Công Tôn Sở vừa cất lên thì chưởng kinh song phương đã chạm nhau.

Chỉ nghe một tiếng nổ làm mặt đất chao đảo một cột bụi đất bốc cao hơn mười trượng dư kinh đi tới đâu vẫn còn nghe tiếng sấm rền rền tới đó.

Ba Thiên Hách bị chấn văng ra hơn trượng, ngã nhào xuống đất, mặt trắng nhợt, bộ thiết y trên người lão phồng lên như cánh buồm no gió.

Lôi Âm Phật chưởng quả nhiên uy lực kinh nhân, dù Triển Bạch mới luyện lại, lại sử dụng lần đầu mà uy lực đã đến mức đó, nếu không thì Ba Thiên Hách đã mất mạng rồi.

Bỗng cách đó không xa có người lớn tiếng khen:

- Một chưởng đẩy lui Thiết Độc Phi Bằng! Chưởng lực quả là hùng hậu!

Lại nghe tiếng thiếu nữ kêu lên:

- Bạch ca ca!

Mọi người quay đầu nhìn lại. từ sau cánh rừng đi ra một bộ y thiếu niên, mỹ mạo tựa Phan An Tống Ngọc, theo sau là một thiếu nữ dung mạo tựa thiên tiên. Chính là Đoạn Phương công tử và Triển Uyển Nhi.

Triển Bạch không biết Đoạn Phương công tử, nhưng thấy Uyển Nhi cùng gã hiện thân khiến lòng chàng trở dậy một cảm giác khó tả, cảm giác mà tự thân chàng cũng không sao giải thích được, chỉ thấy trong lòng rất khó chịu vì sự xuất hiện của gã thiếu niên mà thôi.

Uyển Nhi thì có kẻ gì đến sự có mặt của đông người như vậy, sau khi phát hiện ra Triển Bạch vội một bước nhảy đến bên, ôm lấy cánh tay chàng lắc lắc, vui mừng nói:

- Bạch ca ca đã luyện xong võ công rồi?

Nhìn thấy thái độ thân thiết của Uyển Nhi đối với Triển Bạch, trên gương mặt tuấn mỹ của Đoạn Phương công tử thoáng hiện một nét ghen tị, chàng cười gượng nói:

- Thì ra nhị vị đã có quen biết từ trước...

Kim Thái Phụng lúc đầu cũng sững sờ trước vẻ tuấn mỹ của Đoạn Phương, chùng thấy Uyển Nhi tỏ vẻ thân mật với Triển Bạch, vội nhìn Uyển Nhi một cái, vẻ mặt cũng lộ nét ghen tị lạnh lùng tiếp lời Đoạn Phương:

- Không chỉ quen biết mà thôi...

Tường Lâm vốn có tâm chiêu mộ anh hùng thiên hạ, nhìn thấy Đoạn Phương tài mạo phi phàm vội thi lễ nói:

- Tại hạ Tường Lâm, xin hỏi cao danh quý tánh của huynh đài?

Đoạn Phương hơi biến sắc, đáp - Hàn sinh Đoạn Phương? Không ngờ hôm nay được vinh dự gặp được Tường Lâm công tử, thật là tam sinh hữu hạnh!

Đoạn Phương vừa báo danh, Tường Lâm công tử cũng biến sắc mặt, nhưng chàng cũng rất nhanh trấn tĩnh cười lớn nói:

- Hạnh hội! Hạnh hội! Không ngờ lại được tương kiến ở đây!

Uyển Nhi mỉm cười nói:

- Thật lý thú nếu có An lạc công tử cùng ca ca ở đây thì võ lâm Tứ công tử tề tựu đông đủ rồi!

Tường Lâm nghe nói quay lại nhìn Uyển Nhi:

- Vậy ra tiêu thư là bào muội của Lăng Phong công tử?

- Không sai!

Tường Lâm cười lớn:

- Vậy xin Mộ Dung tiêu thư nói lại với lệnh huynh, Tường Lâm này rất mong được tiếp giá!

Uyển Nhi hơi ngênh mặt ; - Ta không phải họ Mộ Dung. ta họ Triển...

- Vậy tiêu thư không phải là bào muội của Lăng phong công tử?

- Ai nói không phải.

Nàng bỗng nhìn sang Triển Bạch, mỉm cười tình tứ:

- Có điều ta cùng họ với Bạch ca ca!

Triển Bạch đỏ mặt, chàng không ngờ Uyển Nhi trước mặt bao nhiêu người lại cả gan biểu lộ tình cảm một cách lộ liễu như vậy. Đồng thời trong lòng chàng cũng nảy sinh một ý nghĩa phụ thân của Tứ công tử đã là kết nghĩa huynh

đệ với nhau, không ngờ đám hậu nhân họ lại không quen biết nhau chứng tỏ các nhà không có sự qua lại.

Xem ra tội ác của mấy lão đối với minh huynh đều giấu không cho hậu nhân biết!

Quả nhiên Triển Bạch đoán không sai, sau lần đoạt bảo ấy. Giang Nam lục hiệp phân tán ra, mỗi người tự lập dựng cơ nghiệp, mai danh ẩn cư rất ít đi lại với nhau.

Việc Thất hiệp vì lý do gì phân tán cũng chẳng dám hé răng nói với thế tử của mình.

Bởi vậy hậu nhân của họ có thể nói là không biết gì về thành tích của phụ thân mình.

Riêng Mộ Dung Hàm với Phàm Phi thì vẫn còn qua lại với nhau. Mộ Dung Hàm tuy là nam nhân, lại là giang hồ hảo hán nhưng tính lại cực kỳ ghen tuông. Mộ Dung phu nhân chỉ cần tiếp xúc nói chuyện với bất kỳ nam nhân nào khác cũng khiến lão điên tiết và gây nên những sóng gió đáng tiếc. Một ngày nọ, phu thê Phàm phi đến Mộ Dung sơn trang làm khách, mà Mộ Dung Hàm lại đi vắng. Trời nóng bức, Mộ Dung phu nhân mời Phàm phu nhân đi tắm. Phàm Phi thì ngồi hóng mát một mình ngoài hoa viên, gió mát dịu làm Phàm Phi chớp mắt. Thật không may chỗ Phàm Phi ngồi lại ngay cửa phòng ngủ của Mộ Dung phu nhân. Mộ Dung Hàm trở về thấy Phàm Phi đang ngủ gục, tưởng đâu Phàm Phi cùng vợ mình đã làm việc ám muội. Lại nghe có tiếng người tắm trong phòng tắm. Trong lúc nóng giận, lão không hỏi trắng đen đập cửa xông vào phòng tắm. Gặp ngay Phàm phu nhân đang lỏa lồ trong phòng tắm.

Việc vỡ lẽ làm cả Mộ Dung sơn trang đều hay biết. Phàm phu nhân vì không chịu được nhục đã tự tử, bởi vậy mới có chuyện Phàm thị tam kiệt cùng Phàm Tố Loan dẫn môn khách tấn công Mộ Dung sơn trang như đã thuật ở trên.

Lại nói Tường Lân nghe Uyển Nhi nói nàng cùng họ với Triển Bạch, liền hiểu sai ý, vội cười lớn nói:

- Thì ra Mộ Dung tiểu thư cùng Triển huynh đã kết duyên Tần Tấn nam tài nữ mạo, Tường Lân có lời chúc mừng!

Lời nói xuất phát từ sự hiểu lầm của Tường Lân khiến Triển Bạch cùng Uyển Nhi thẹn đỏ mặt. Trong khi đó thì Đoạn Phương cùng Kim Thái Phụng lại tỏ vẻ thất vọng.

Triển Bạch cùng Uyển Nhi chưa kịp đính chính lại thì Đoạn Phương công tử đã quay người bỏ đi, Tường Lân vội gọi với theo:

- Đoạn Phương công tử xin lưu bộ, Tường Lân còn có điều thỉnh giáo!

Đoạn Phương không quay đầu lại đáp:

- Tiểu sinh có việc gấp phải làm, cáo từ!

Tường Lân thấy Đoạn Phương nhất quyết bỏ đi vội lướt người đứng chắn trước mặt Đoạn Phương cười nói:

- Tường Lân chỉ xin hỏi quý công tử sao lại không hưởng thú thanh nhàn ở Tây Hồ mà lại lặn lội tìm đến chốn hoang sơn này làm gì?

Đoạn Phương cười lạnh đáp:

- Hoang sơn vô chủ. Đoạn Phương này lại quen sông phiêu du tứ hải, không lẽ nơi hoang sơn này Đoạn Phương không được đến sao?

Tường Lân cũng cười lạnh nói:

- Hoang sơn vô chủ đương nhiên không ai dám ngăn cản hiệp giá của quý công tử.

Có điều hôm nay tình hình khác thường, xin công tử thứ lỗi phải nói ra nguyên nhân đến đây?

Tường Lân công tử đối mặt với tình hình căng thẳng nhưng ngôn ngữ nét mặt bình thản chứng tỏ một phong độ bất phàm. Dù vậy các cao thủ của Kim phủ cũng đã bao vây Đoạn Phương công tử vào giữa, chỉ cần Tường Lân phát lệnh là lập tức động thủ bắt người.

Đoạn Phương công tử nhìn quanh một lượt, xong cười lớn nói:

- Nếu ta không nói?

- Thì Tường Lân bắt đắc dĩ phải giữ người?

- Hừ! Dựa đông hiệp ít?

- Một mình Tường Lân cũng có thể lưu quý công tử lại rồi!

Công Tôn Sở bước ra nói:

- Tróc nã một tiểu bối như ngươi không cần công tử động thủ Công Tôn Sở này cũng đang muốn lãnh giáo xem Đoạn Phương công tử có bao nhiêu đạo hành.

Tường Lân công tử giơ tay ngăn Công Tôn Sở lại, nhìn Đoạn Phương:

- Chẳng giấu gì công tử, tệ phủ bị mất một số đồ vật, nghi là còn ở trong núi này.

Quý công tử vô tình xuất hiện ở đây, khó tránh khỏi bị hiềm nghi.

Đoạn Phương công tử cười lạnh:

- Chỉ sợ không phải đồ trong Kim phủ, mà là đồ cướp về bị mất thì đúng hơn!

Tường Lân công tử biến sắc quát:

- Quả nhiên là do ngươi làm. Tiếp chiêu!

Vừa quát tả thủ song chỉ vươn ra nhằm móc mắt, hữu thủ chém xéo vào đầu vai trái Đoạn Phương. Một chiêu hai thức nhanh như gió và đạo kinh cũng không yếu.

Đoạn Phương công tử cười lạnh:

- Xuất chiêu hay lắm!

Dứt lời hơi rùn người xuống, hữu thủ chém vào khuỷu tay trái Tường Lân, tả thủ vươn ra như ung trảo chụp vào ngực, dĩ công vi thủ, chiêu thức sử dụng vô cùng thuần thực.

Hai người đều dùng thủ pháp nhanh, thoáng cái đã trao đổi bốn năm hiệp.

Bỗng...

Bình! Bình!

Đối nhau hai chưởng, song phương phân ra. Đoạn Phương cảm thấy song thủ tê lái. Tường Lân cũng cảm thấy chưởng tâm nóng rát. Qua hai chưởng trực đối, song phương đã nhận định được công lực của đối phương.

Sau một lúc trờng nhau, Tường Lân quát lớn một tiếng, xông lên ra chiêu như gió.

Trong nháy mắt đã công ba quyền bảy chưởng, bức Đoạn Phương liên tiếp thoái lui.

Đoạn Phương thoái lui đến bốn năm trượng thì quát lớn một tiếng, vãn hồi thể trận, cùng liên tiếp công năm sáu chưởng và liên hoàn tam cước bức Tường Lân phải thoái lui mấy trượng.

Công Tôn Sở sợ Tường Lân thất thế nên quát lớn một tiếng như sấm rền, phát một chưởng nhằm Đoạn Phương công tới. Một đạo kinh phong sấm sét cuốn tới. Đoạn Phương giở hết sức bình sinh đánh ra một chưởng, đẩy Tường Lân thoái lui một bước, đồng thời mượn chân lực tung người ra ngoài hai trượng, vừa khéo tránh được chưởng phong của Công Tôn Sở.

Các cao thủ của Kim phủ lại chia ra bao vây Đoạn Phương vào giữa.

Đoạn Phương ngửa mặt lên trời cười cuồng ngạo:

- Tường Lân công tử vang danh thiên hạ, không ngờ cũng chỉ là hạng ỷ đông hiếp ít!

Dứt lời chụm môi huýt một hồi sáo dài.

Từ sau các tảng đá lập tức xuất hiện mười mấy bóng người, đều là khiêu hóa tử.

tay cầm đả cầu bông.

Tiếp đó là bên phải bên trái phía trước phía sau nhất loạt xuất hiện có đến trên trăm khiêu hóa tử, áo quần rách rưới, tay cầm đĩa cầu bông vừa đi ra vừa kêu lên thống thiết:

- Các vị có tiền làm ơn làm phước cho vài xu ăn cơm!
- Tội nghiệp kẻ nghèo hèn!
- Xin cho chút cơm thừa canh cặn!

Xem ra bọn khiêu hóa đã phục sẵn ở đây từ lâu.

Uyển Nhi nhú mày:

- Thì ra hẳn là đầu dộc của đám ăn mày này!

Triển Bạch tròn mắt:

- Ai? Ai là đầu dộc của ăn mày?

Uyển Nhi chỉ Đoạn Phương:

- Thì hẳn chứ ai?

Triển Bạch lúc đầu thấy nàng cùng Đoạn phương xuất hiện một lượt vốn định hỏi, nhân dịp này hỏi ngay:

- Uyển Nhi? Người học nghệ với Thần Hầu thế nào rồi? Tại sao lại đi cùng với hẳn như vậy?

Uyển Nhi đem việc uống nhầm nước sôi độc rồi được Đoạn Phương cho thuốc giải cùng với việc học võ thuật lại một lượt, sau đó lại nói thêm:

- Sáng nay Thần Hầu không chịu nổi đã chết rồi, mọi mang lão ra ngoài định an táng, Tình cờ gặp lại Đoạn Phương công tử, hai người an táng lão xong mới tìm đến đây.

Lúc Uyển Nhi thuật đến việc gặp mấy tử thi trong động, Triển Bạch ngờ ngờ đó là Yên Vân Ngũ Thiên Bá. Nhưng lạ một điều là Ngũ Thiên Bá chưa cướp được tiêu làm sao lại có hai rương châu bảo đó? Tại sao lại bị giết ngay trong địa bàn của Tường Lâm công tử được?

Nhưng lúc đó bọn khiêu hóa tử đã bao vây tới nơi, tình hình khá khẩn cấp, chàng không có thời gian suy nghĩ thêm.

Xảy nghe Đoạn Phương công tử cười lạnh nói:

- Các người cậy đông thì ta cũng cậy đông để thủ thắng!

Dứt lời tung người lên một tảng đá cao, ngồi xuống ung dung nói:

- Các đệ tử Cùng Gia bang nghe đây! Trước mặt các người là các vị giàu có nhất Nam Kinh, lại có lòng nhân từ, các người phải xin cho được ít tiền mới được.

Bọn đệ tử Cùng Gia bang nghe nói lập tức chuyển động, tay múa gậy trúc, miệng không ngớt kêu xin. Nhưng tiếng kêu xin không còn hỗn tạp như lúc trước nữa. mà có người lĩnh xướng, rồi đồng loạt tấu lên nghe như hát vậy - Chúng ta là những người nghèo không có cơm ăn!

Số đồng lại hô to:

- Không có cơm ăn! Không có cơm ăn!

Người lĩnh xướng lạ hô:

- Một đóa hoa sen nở!

Số đồng lại tấu lên:

- Hoa sen? Hoa sen! Nở rồi tàn!

Bọn khiêu hóa vừa kêu vừa di động, tay múa gậy trúc, đây chính là Khiêu hóa đại trận, một tuyệt kỹ của Cùng Gia bang.. Công Tôn Sở kể tai Tường Lân nói nhỏ:

- Công tử cẩn thận! Đây là Khiêu hóa đại trận của Cùng Gia bang, lão phu cùng Ba lão nhị đi trước mở đường, công tử cùng tiểu thư đi sau thoát ra khỏi trận rồi sẽ tính.

Hàng trăm khiêu hóa tử huy động gậy trúc, ánh trượng lấp ló như ba đào xem ra muốn thoát ra khỏi trận cũng không phải chuyện dễ. Công Tôn Sở chỉ định Thiên Môn nhất kiếm Uông Triệu Minh, Thường Sơn xà Tiêu Lương. Hành Sơn nhị điêu Âu Dương huynh đệ. Bốn người phụ trách bảo vệ cho công tử và tiểu thư, số còn lại theo Song Thiết Vệ phá trận.

Trong lúc Công Tôn Sở điều động nhân mã thì Khiêu hóa đại trận đã bắt đầu biến động, bọn khiêu hóa không chỉ di chuyển vòng tròn mà đã ép tới. Tên lĩnh xướng hô to:

- Bụng đói mới xin tiền!

Hàng trăm người động gậy trúc xuống đất theo nhịp tấu lên:

- Bụng đói xin tiền! Bụng đói xin tiền!

Đoạn Phương công tử trên cao sốt ruột quát:

- Đừng hát như vậy chẳng kết quả gì đâu!

Tên lĩnh xướng lại hô to:

- Hai đóa hoa sen nở!

Hàng trăm trúc trượng giơ lên:

- Hoa sen! Hoa sen! Nở lại tàn!

Tiếng "tàn" vừa dứt thì kinh phong bốn bề nổi dậy hàng trăm cây trúc trượng từ khắp bốn phía công về phía cao thủ của Kim phủ.

Công Tôn Sở quát lớn một tiếng như sấm động đốc hết sức bình sinh vào song chường, nhằm phía trước đây tới.

Chường kinh rít gió ào ào cuốn. tới như bể dậy ba dào. Đồng thời Ba Thiên Hách cũng hú lên một tiếng dài, tung người lên không thi triển bình sinh tuyệt học Thiết Dực thần công.

Chỉ thấy thân hình lão như con ưng khổng lồ bay lượn trên không, đôi thiết dực lấp lánh hào quang từ trên cao chốc chốc lại giáng xuống một chường như sấm sét.

Kim phủ Song Thiết Vệ quả danh bất hư truyền, một ở trên không một ở dưới đất thủ tạo nên một khí thế uy mãnh vô song.

Phía Cùng Gia bang cứ nghe hát đều đều hết "hoa sen nở" rồi đến "hoa sen tàn", trận thế thoát hợp thoát phân, trượng ảnh lớp lớp, trượng phong như núi, thế công như bão táp của song Thiết vệ bị hóa giải hết tựa như muối bỏ bể vậy.

Hơn nữa thế trận biến hóa ly kỳ, toàn thể người của Kim phủ cả Triển Bạch và Uyển Nhi cũng bị vây khốn vào giữa trận.

Uyển Nhi thấy trúc trượng không chừa cả nàng và Triển Bạch bèn nổi giận quát lớn một tiếng song thủ giơ lên, các ngón tay nhẹ nhàng co vào duỗi ra, chỉ phong phát ra xé gió "sì sì" nghe rợn người.

Thật quái lạ, Song Thiết Vệ hợp công khí thế nghiêng trời lệch đất vẫn không làm gì được Khiếu Hóa đại trận, tại sao Uyển Nhi chỉ mới xuất thủ nhẹ nhàng đã có thể hạ gục được mấy tên? Người ngoài nhìn không ra nhưng Triển Bạch thì thấy rõ lắm, Thần la Thiết Đảm từng cảnh báo cho chàng hay Thần Hầu có một tuyệt kỹ công phu gọi là Suru Hôn chỉ, nay thấy Uyển Nhi nhẹ nhàng xuất chỉ đã có mấy tên khiếu hóa mất mạng, đã thất kinh kêu lên:

- Suru Hôn chỉ?

Uyển Nhi mỉm cười:

- Chỉ công này rất tà ác, muội vốn không muốn học nhưng lão quái vật cứ một mực dạy cho muội. Có điều Bạch ca ca yên tâm, muội không dùng tà ác này đối phó với Bạch ca ca đâu!

Triển Bạch nghe nói bất giác chau mày. Một là vì Uyển Nhi gọi Thần Hầu Thiết Lăng là lão quái vật, nghe rất chướng tai. Dù gì thì Thần Hầu cũng là người truyền thụ tuyệt kỹ cho nàng. không có sư đồ chi danh cũng có sư đồ chi thực. Lẽ ra nàng phải tỏ ra tôn kính Thần hầu hơn một chút mới phải. Hơn nữa, nàng nói sẽ không dùng Suru Hôn chỉ để đối phó với chàng như vậy là có ý xem thường chàng rồi.

Nhưng Triển Bạch chưa kịp mở lời thì thế trận lại biến đổi. Nguyên bọn khiếu hóa thấy Uyển Nhi hạ độc thủ giết chết ba khiếu hóa tử nên dùng đòn nổi giận, chỉ nghe tên lĩnh xướng hô to:

- Tiểu thư, công tử quá từ bi!

Và hàng trăm miệng hô lên:

- Từ bi! Từ bi?

Tên lĩnh xướng:

- Ba đóa hoa sen nở!

- Sen nở! Sen nở! Nở lại tàn!

Tiếng "tàn" vừa dứt thì trượng ảnh ợp trời nhắm vào Uyển Nhi và Triển Bạch công tới.

Uyển Nhi nhìn thấy thượng phong như núi ập xuống đầu, thất kinh hồn vía vội giở tuyệt học Suu Hồn chỉ ra hầu đẩy lui địch thủ. Suu Hồn chỉ quả danh bất hư truyền, chỉ phong. phóng ra đã có hai tên khiêu hóa tử ngã xuống. Lập tức có hai tên khác vào thay chỗ, trượng ảnh vẫn cứ tiếp tục đổ xuống đầu hai người.

Uyển Nhi thất kinh vung chưởng như bay, phối hợp với bộ pháp Nhiếp Không hoá ảnh, di chuyển xuyên qua những khe hở hiểm hoi giữa rừng trượng, tuy giải nguy được trong nhất thời nhưng cũng khiến nằng toát mồ hôi lạnh.

Trong khi đó thì Triển Bạch cũng thi triển hai chiêu trong Lôi âm phạt chưởng.

Nhưng Lôi âm phạt chưởng của chàng cũng vừa mới luyện. chưa đạt đến mức thu phát tùy ý. Lại thêm thân hiểm trong trận, áp lực lúc nào cũng đè nặng bên người nên khó bề xoay trở, bởi vậy chỉ qua vài chiêu hai người cũng đã bị dồn đến rối loạn tay chân, không hơn gì người của Kim phủ.

Khiêu hóa đại trận có một điểm khá đặc biệt là khi gặp địch thủ nó sẽ biến hóa vô chừng, lại tấn công từ nhiều phía, nên chỉ một thoáng sau là đối phương sẽ như bị lạc vào mê hồn trận. Chỉ một thoáng sau là những người lâm trận sẽ bị dồn về các phía khác nhau không còn phối hợp với nhau được nữa. Bởi vậy Triển Bạch, Uyển Nhi và các cao thủ của Kim phủ sau một hồi giao đấu đã bị chia nhỏ ra, mỗi người đối đầu với bốn năm tên khiêu hóa tử, số khiêu hóa tử còn lại đi vòng tròn bên ngoài để ứng chiến cho các nhóm và la hét trợ uy.

Trong số những người bị vây trong trận chỉ có Ba Thiên Hách là tình hình khá hơn chút ít. Lão nhờ vào Thiết Dục thần công, thỉnh thoảng lại bay lên không trung từ trên đánh xuống nên còn giành được chủ động. Số còn lại cả thầy đều ở thế bị động, khổ chiến với trúc trượng.

Bỗng nghe có tiếng rú thảm, một tên cao thủ của Kim phủ đã bị sát hại, thi thể bị trúc trượng hất văng ra ngoài trận.

Ba Thiên Hách ở trên không có thể di chuyển tự do để ứng cứu cho các nơi. Thấy một tên thuộc hạ bị chết thảm, lão nổi giận thi triển một chiêu "Ứng bác cứu tiên" từ trên cao đánh xuống mấy chưởng.

Bùng! Bùng! Mấy tiếng nổ chấn động không gian, mấy tên khiêu hóa tử bị chưởng phong bức lui nhưng khoảng trống lập tức được bổ khuyết và mấy chục trúc trượng nhắm vào các yếu huyệt châu thân lão điềm tới.